

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 457/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti obchodnej spoločnosti Z., zastúpenej obchodnou spoločnosťou G., v mene ktorej koná konateľ a advokát A. G., pre namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Z. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia obchodnej spoločnosti Z. v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet obchodnej spoločnosti G. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 457/2014-13 z 24. júla 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Z. (ďalej len „sťažovateľka“), v časti, ktorou namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského

súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 20 Cb 73/2012-85 z 10. októbra 2012 uložil obchodnej spoločnosti D. (ďalej len „žalovaná“), zaplatiť sťažovateľke (t. j. žalobkyni) sumu 3 009,76 € s príslušenstvom a trovy konania v sume 180,50 € za zaplatený súdny poplatok na účet právneho zástupcu sťažovateľky, a zároveň rozhodol, že sťažovateľke *„sa náhrada trov konania za trovy právneho zastúpenia nepriznáva“*, čo odôvodnil tým, ich priznanie nepovažoval za účelné, *„nakoľko žalobca neoznámil súdu prvého stupňa na jeho výzvu, či má zriadené samostatné právne oddelenie, a v kladnom prípade koľkými zamestnancami disponuje, neuviedol dôvod a účelnosť v tom, prečo žalobca zastúpený osobou s právnickým vzdelaním v pozícii vedúceho právnych služieb žalobcu udeľuje plnú moc na zastupovanie druhej osobe s právnickým vzdelaním –advokátovi a bezdôvodne tak navyšuje trovy konania druhému účastníkovi konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov právneho zastúpenia zohľadnil aj tú skutočnosť, že pripojil spis súdu prvého stupňa 20 Cb/71/2012, v ktorom na strane žalobcu vystupuje totožný subjekt s totožným právnym zástupcom, pričom už z vizuálneho pohľadu je zrejmé, že ide o obsahovo rovnaké návrhy odlišujúce sa len číselnými údajmi, že ide o jednoduché formulárové žaloby nevyžadujúce si nevyhnutne právnické vzdelanie, ktorých obsah je prehľadne spracovaný v prílohe k žalobcom vystavenej faktúre č... Súd prvého stupňa sa stotožnil aj s názorom vyjadreným v Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 78/03-29 zo dňa 9. 9. 2004. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že nevidel žiaden rozumný dôvod, pre ktorý by mal právnemu zástupcovi žalobcu trovy priznať.“*.

Proti časti tohto rozsudku týkajúcej sa náhrady trov právneho zástupcu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem iného vyslovila názor, že *„rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku týkajúcom sa trov právneho zastúpenia je nesprávne, nezákonné a neobsahuje úplné a výstižné zdôvodnenie, keďže prvostupňový súd sa nevysporiadal so skutočnosťami rozhodujúcimi pre vydanie takéhoto rozhodnutia“*, a že *„postupom prvostupňového súdu sa nespravodlivo zvýhodnil žalovaný“*.

Krajský súd uznesením č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014 rozsudok okresného súdu „v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov právneho zastúpenia“ ako vecne správny potvrdil.

Porušenie označených práv sťažovateľka odôvodňuje tým, že „v procese interpretácie a aplikácie ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zo strany odvolacieho súdu bol obsiahnutý prvok svojvôle, ako aj nedostatočným odôvodnením uznesenia odvolacieho súdu“, ktorý sa „absolútne nevysporiadal s jej odvolacími námietkami“. V prvostupňovom konaní si sťažovateľka uplatnila náhradu trov konania pozostávajúcu „iba“ z dvoch úkonov právnej služby, a to prevzatia právneho zastúpenia a podania žaloby. So zreteľom na obsah označených práv sa sťažovateľka domnieva, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania došlo k popretiu jej úspechu v predmetnom súdnom konaní, ako aj k nespravodlivému zvýhodneniu žalovanej. Výklad krajského súdu je v rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyjadreným v uznesení sp. zn. 7 Cdo 93/2012 z 19. júla 2012, ale aj ústavného súdu, ktorý sa danou problematikou naposledy zaoberal vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 84/2014. Sťažovateľka je presvedčená, že „právne zastúpenie je ponechané na vôli účastníka konania... bez ohľadu na jeho vzdelanie, resp. vzdelanie osoby, ktorú zamestnáva. Zo žiadnych ustanovení Ústavy SR ani z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nie je možné vyvodiť záver, že v prípade účastníkov konania, ktorí majú zamestnanca s právnickým vzdelaním, resp. sami majú právnické vzdelanie a napriek tomu si zvolia zástupcu z radov advokátov, náhrada trov konania im z tohto dôvodu nepatrí... Ak by sa prisvedčilo názoru odvolacieho súdu, potom by vznikla situácia, v ktorej by trovy každého účastníka s právnickým vzdelaním, či účastníka zamestnávajúceho osobu s právnickým vzdelaním, ktorý si uplatňuje právo na súde..., neboli nahradené.“.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 3442/14 z 5. septembra 2014 vyjadril predseda krajského súdu, ktorý vychádzajúc z vyjadrenia referujúcej sudkyne JUDr. Miroslavy Janečkovej z 27. augusta 2014 uviedol, že „sa pridržiava právneho názoru, ktorý senát 3 Cob vyjadril v napadnutom rozhodnutí, a to z dôvodov uvedených v jeho odôvodnení. Podľa ustanovenia § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963

Z. z. Občiansky súdny poriadok účastníkovi, ktorý má v konaní úspech, súd prizná náhradu trov, avšak len takých, ktoré boli potrebné na účelné uplatnenie práva. V danej veci senát 3 Cob dospel k záveru, že trovy, náhrady ktorých sa žalobca domáhal, nemožno posúdiť ako účelné, a to z dôvodov, ktoré odvolací súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia.“.

Predseda okresného súdu v uvedenom podaní a právny zástupca sťažovateľa v podaní z 1. októbra 2014 uviedli, že netrujú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 3 Cob 42/2013-100 z 28. februára 2014, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa o nepríznani náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľke.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že porušenie označených práv krajským súdom vidí *v arbitrárnosti ním vydaného rozhodnutia, ktoré podľa jej názoru popiera zmysel zásady úspechu v konaní vyjadrenej v ustanovení § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ako aj v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia spočívajúcom v tom, že krajský súd sa absolútne nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, resp. argumentmi o tom, že právny názor ústavného súdu vyjadrený v náleze sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004 bol neskoršou judikatúrou tohto súdu, ako aj najvyššieho súdu prekonaný.*

Z relevantnej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že:

„Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré nepovažuje za hospodárne opakovať,

a preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil...

Je nepochybne, že účastník konania má právo zvoliť si v súdnom konaní právneho zástupcu - advokáta (§ 25 O. s. p.), účelnosť takýchto trov je však potrebné hodnotiť s poukazom na všetky okolnosti prípadu...

Odvolačný súd sa stotožnil s hodnotením účelnosti trov žalobcu súvisiacich správnym zastúpením za situácie, keď disponuje právnym oddelením. Účelnosť zastúpenia advokátom hodnotil odvolací súd aj s prihliadnutím na predmet konania, keď sa žalobca domáha zaplataenia ceny dodanej elektriny, predmetom konania teda nie je pre žalobcu neobvyklý veľmi špecifický nárok vyžadujúci znalosti z úzko špecializovanej oblasti práva. Nakoľko sa predmet konania týka podnikateľskej činnosti žalobcu, právne posúdenie návrhu, vyhotovenie žaloby a zastupovanie vo veci nevyžaduje vedomosti špecializovaného charakteru, na ktoré by právne oddelenie žalobcu nebolo profesionálne dostatočne vybavené, ktoré by sa vymykalo z bežnej agendy. O tom svedčí aj obsah samotnej žaloby, pre vyhotovenie ktorej nebolo nevyhnutné podrobiť uplatňovaný návrh zložitej právnej analýze, ide o opakujúcu sa problematiku s tým, že sa jednotlivé žaloby odlišujú len v minimálnej miere. Za nedôvodné odvolací súd považoval aj námietky žalobcu týkajúce sa nutnosti zvýšenia počtu zamestnancov právneho oddelenia a s tým súvisiacim zvýšením nákladov, pretože podľa § 24 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z. advokát poskytuje právne služby za odmenu, takže aj so zastúpením advokátom sú spojené náklady.

Odvolačný súd na podporu správnosti svojho názoru poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004, v ktorom ústavný súd konštatoval, že súd rozhodnutím o nepriznaní úhrady trov právneho zastúpenia nezasiahol do podstaty a zmyslu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež ústavný súd konštatoval, že nepriznaním náhrady trov právneho zastúpenia súd neporušil ani základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.“

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že námietky sťažovateľky považuje za plne opodstatnené a že závery vyvedené týmto

súdom (ale ani okresným súdom) nie sú vo vzťahu k sťažovateľke správne a spravodlivé a nie sú v súlade ani s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princíпов predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [§ 132 a § 157 ods. 1 OSP, m. m. I. ÚS 243/07], pritom starostlivo prihliadnúť na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

V súvislosti s uvedeným ústavný súd konštatuje, že k problematike nastolenej sťažovateľkou sa podrobne vyjadril už vo svojom náleze č. k. IV. ÚS 84/2014-31 z 23. mája 2014, pričom v jeho odôvodnení uviedol:

„Ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004 vychádzal z toho, že ak je štát na ochranu svojich záujmov vybavený príslušnými organizačnými zložkami finančne aj personálne zaistenými zo štátneho rozpočtu, nie je zásadne dôvod, aby výkon svojich práv a povinností v tejto oblasti prenášal na súkromný subjekt, napr. advokáta. Pokiaľ tak napriek tomu urobí, potom spravidla nie je dôvod na uznanie týchto nákladov ako účelne vynaložených.

Tento právny názor uplatnený ústavným súdom v náleze sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004 však nemožno bez ďalšieho aplikovať v napadnutom konaní, keďže sťažovateľka sa priznania náhrady trov právneho zastúpenia advokátom v okolnostiach danej veci domáhala v súlade s § 142 ods. 1 OSP ako subjekt súkromného práva, ktorý mal v merite veci plný úspech.

Ústavný súd ďalej dodáva, že za účelne vynaložené trovy konania podľa § 142 ods. 1 OSP možno pokladať iba také, ktoré museli byť procesnou stranou nevyhnutne vynaložené na to, aby mohla riadne obhajovať svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na príslušnom súde. Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva a súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne.“

Aj v okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd (opätovne) dospel k zisteniu, že výklad ustanovenia § 142 ods. 1 OSP krajským súdom v napadnutom rozhodnutí je arbitrárny a ústavne neudržateľný, keďže popiera účel náhrady trov konania, ktorým je kompenzácia výdavkov účastníkovi konania, ktoré musel vynaložiť v dôsledku protiprávneho konania iného účastníka (t. j. protistrany) konania, na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva, a že nebol dôvod, aby sa krajský súd nezaoberal právne významnými argumentmi, resp. námietkami sťažovateľky uvedenými v jej odvolaní.

Uvedené zistenia zakladajúce arbitrárnosť a zjavnú neodôvodnenosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu preto viedli ústavný súd k záveru, že krajský súd porušil práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a v príčinnej súvislosti s nimi aj jej práva hmotnoprávneho charakteru zaručené čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu (bod 1 výroku nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd posúdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako porušujúce označené práva sťažovateľky, bolo namieste toto rozhodnutie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy (a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde) zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v druhom bode výroku tohto nálezu. V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde) povinný opätovne preskúmať námietky sťažovateľky uvedené v jej odvolaní majúc pritom na zreteli účel zákonnej úpravy ustanovenia § 142 ods. 1 OSP.

III.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Právny zástupca sťažovateľky v sťažnosti vyčíslil trovy konania celkovou sumou 340,90 € pozostávajúcou z odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a spísanie sťažnosti) v sume po 134 € a z dvoch režijných paušálov v sume po 8,04 € plus 20 % DPH.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Keďže náhrada trov právneho zastúpenia vypočítaná právnym zástupcom sťažovateľky zodpovedá výpočtu ústavného súdu v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, rozhodol o jej priznaní v sťažovateľkou požadovanej sume, tak ako to je uvedené v treťom bode výroku tohto nálezu.

Poučenie: Podľa čl. 133 ústavy proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok; to neplatí, ak rozhodnutím orgánu medzinárodnej organizácie zriadeného na uplatňovanie medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, vznikne Slovenskej republike povinnosť v konaní pred ústavným súdom znovu preskúmať už prijaté rozhodnutie ústavného súdu.

V Košiciach 15. októbra 2014